

**PUHE MAAOSASTOJEN, KÖYHÄLISTÖKOMITEAIN
JA KOMMUUNIEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ
EDUSTAJAKOKOUKSESSA
JOULUKUUN 11 p:nä 1918¹³⁴**

(Voimakkaita suosionosoituksia, jotka paisuvat suosionmyrskyksi. Kaikki nousevat seisomaan.) Toverit, jo tämän edustajakokouksen kokoonpanokin osoittaa mielestäni sitä tuntuvaa muutosta ja huomattavaa edistystä, minkä me, Neuvostotasavalta, olemme saaneet aikaan sosialistisessa rakennustyössä, varsinkin maatalouden, maanviljelyn alalla vallitsevissa suhteissa, joilla on mitä tärkein merkitys maallemme. Tämä on maaosastojen, köyhälistökomiteain ja maatalouskommuunien yhteinen edustajakokous, ja tämä yhteisyys on osoituksena siitä, että vallankumouksemme on ehtinyt lyhyessä ajassa, vuodessa, pitkälle uudistaessaan niitä suhteita, jotka ovat vaikeimmin uudistettavissa, jotka ovat jarruttaneet eniten sosialismin asiaa kaikissa aikaisemmissa vallankumouksissa ja joiden uudistamisen tulee olla kaikkein syvällisintä turvataksemme sosialismin voiton.

Vallankumouksemme lokakuunjälkeisen kehityksen ensimmäisessä asteessa, ensimmäisessä vaiheessa tarkoituksena oli pääasiallisesti koko talonpoikaiston yhteisen vihollisen voittaminen, tilanherrojen voittaminen.

Toverit, kaikki te tiedätte hyvin, että jo helmikuun vallankumous — porvariston vallankumous, sovittelijain vallankumous — lupasi talonpojille tämän voiton tilanherroista, muttei täyttänyt lupastaan. Vasta Lokakuun kumous, vasta kaupunkien työväenluokan voitto, vasta Neuvostovalta teki todella mahdolliseksi vapauttaa kauttaaltaan koko Venäjän entisestä, maaorjuuden ajalta periytyneestä mätäpaiseesta, entisestä maaorjuudellisesta riistosta, tilanherrojen maan-

omistuksesta ja tilanherrojen harjoittamasta koko talonpoikaiston, erotuksetta kaikkien talonpoikien sorrosta.

Talonpojat eivät voineet olla nousematta ja todella nousivatkin kaikki tähän taisteluun tilanherroja vastaan. Tämä taistelu yhdisti työtätekevän talonpoikaisköyhälistön, jonka toimeentulolähteenä ei ole toisten työn riisto. Tämä taistelu yhdisti myös talonpoikaiston varakkaamman ja jopa äveriäimmänkin osan, joka ei saata olla käyttämättä palkkatyötä.

Niin kauan kuin vallankumoksemme ratkoi vielä tätä ongelmaa, niin kauan kuin meidän täytyi yhä jännittää kaikki voimamme sen hyväksi, että itsenäinen talonpoikaissiike kaupunkien työväenliikkeen auttamana todella kukistaisi ja hävittäisi lopullisesti tilanherrojen vallan, niin kauan vallankumous pysyi koko talonpoikaiston vallankumouksena eikä voinut mennä siitä syystä porvarillisten puitteiden yli.

Vallankumous ei kajonnut vielä kaikkien työtätekevien voimakkaampaan, nykyaikaisempaan viholliseen — pääomaan. Se uhkasi jäädä siis yhtä puolinaiseksi kuin useimmat vallankumoukset Länsi-Euroopassa, missä kaupunkilaistyöläisten ja koko talonpoikaiston tilapäisen liiton avulla onnistuttiin kukistamaan monarkia, hävittämään keskiaikaisuuden jäännökset, lopettamaan enemmän tai vähemmän täydellisesti tilanherrojen maanomistus eli tilanherrojen valta, muttei onnistuttu koskaan horjuttamaan pääoman vallan varsinaisia perustuksia.

Niinpä siis vallankumoksemme ryhtyikin tämän vuoden kesällä ja syksyllä suorittamaan juuri tätä tehtävää, joka on paljon tärkeämpi ja vaikeampi. Vastavallankumouksellisten kapinoiden aalto, joka nousi kuluvan vuoden kesällä, kun Länsi-Euroopan imperialistien ja heidän palkkarensä — tshekkoslovakien — Venäjän-retkeen yhtyivät kaikki Venäjällä olevat riistäjä- ja sortaja-ainekset, tuo aalto antoi alun uusille tuulahduksille ja uudelle elämälle maaseudulla.

Nämä kaikki kapinat yhdistivät käytännössä hurjaan neuvostovallanvastaiseen taisteluun niin Euroopan imperialistit ja heidän palkkarensä — tshekkoslovakit — kuin myös kaikki ne, jotka Venäjällä vielä pitivät tilanherrojen ja kapitalistien puolta. Ja heitä seuraten nousivat kapinaan myös kaikki maaseudun kulakit.

Maaseudun yhtenäisyydestä tuli loppu. Sama maaseutu, joka oli taistellut yhtenä miehenä tilanherroja vastaan, jakautui kahdeksi leiriksi — toisen muodosti työtätekevä talonpoikaisköyhälistö, joka yhdessä työläisten kanssa pyrki edelleenkin päättäväisenä toteuttamaan sosialismin ja muutti tilanherroja vastaan käymänsä taistelun pääomanvastaiseksi taisteluksi, taisteluksi rahavaltaa vastaan, estääkseen kulakistoa käyttämästä hyväkseen suurta maaudistusta, ja toisen leirin muodostivat varakkaat talonpojat. Irrottamalla omistavat luokat, riistäjäluokat, lopullisesti vallankumouksesta tämä taistelu siirsi vallankumouksemme täydellisesti niille sosialistisille raiteille, joille kaupunkien työväenluokka oli vakaasti ja päättäväisesti aikonut sen asettaa Lokakuussa, mutta joille se ei ikinä voi suunnata voitonvarmasti vallankumousta, ellei se saa tietoista, kestävää yksimielistä tukea maaseudulta.

Juuri tässä mielessä merkittävä on se mullistus, joka tapahtui viime kesänä ja syksynä Venäjän maaseudun syrjäisimmissäkin kolkissa ja joka ei ollut niin myrskyisä, niin kouraantuntuva eikä niin silmiinpistävä kuin viime vuoden Lokakuun kumous, mutta jolla on oleva vielä verrattomasti syvällisempi ja tärkeämpi merkitys.

Köyhälistökomiteain muodostaminen maaseudulla oli käännekohta, ja se osoitti, että kaupunkien työväenluokka, joka liittoutui Lokakuussa koko talonpoikaiston kanssa nujertaakseen vapaan, työtätekevän ja sosialistisen Venäjän päävihollisen, nujertaakseen tilanherrat, on tämän tehtävän ratkaistuaan lähtenyt eteenpäin suorittaakseen paljon vaikeamman ja historiallisessa mielessä paljon ylevämmän ja todella sosialistisen tehtävän — pannakseen maaseudullakin alulle tietoisien sosialistisen taistelun, herättääkseen maaseudunkin tietoisuuteen. Suurin maanomistusolojen mullistus — maan yksityisomistuksen julistaminen lakkautetuksi Lokakuussa, maan julistaminen yhteiskunnallistetuksi — olisi pakostakin jäänyt vain paperille, jollei kaupunkien työväki olisi herättänyt toimintaan maaseudun proletariaattia, maaseudun köyhälistöä, työtätekevää talonpoikaistoa, joka muodostaa valtaenemmistön, ei riistä toisten työtä, niin kuin ei riistä keskivarakas talonpoikaistokaan, eikä ole kiinnostunut riistosta ja joka voi siitä syystä mennä ja on jo mennytkin pitemmälle siirtyen yhteisestä tilan-

herroja vastaan käydystä taistelusta proletariaatin yleiseen taisteluun pääomaa vastaan, rahan mahtiin ja irtaimiston mahtiin nojaavien riistäjien valtaa vastaan; Venäjän tultua puhdistetuksi tilanherroista työtätekevä talonpoikaisto on ryhtynyt luomaan sosialistista järjestystä.

Toverit, tämä askel on ollut vaikein. Kaikki ne, jotka eivät olleet varmoja vallankumouksemme sosialistisesta luonteesta, ennustelivat meille väistämätöntä epäonnistumista, mutta maaseudun sosialistinen rakennustyö riippuu nyt kokonaan tästä askeleesta. Köyhälistökomiteain muodostaminen, näiden komiteain laaja, kautta koko Venäjän ulottuva verkosto, nyt vuorossa oleva ja osittain jo alkanutkin niiden muuttaminen täysivaltaisiksi maaseudun edustajien Neuvostoiksi, joiden on toteutettava maaseudulla neuvostorakennustyön, työtätekevien vallan periaatteet — juuri nämä seikat ovat todella takeena siitä, että emme ole rajoittuneet toiminnassamme siihen, mihin Länsi-Euroopan maiden tavalliset porvarillis-demokraattiset vallankumoukset rajoittuivat. Tehtyämme lopun monarkiasta ja tilanherrojen keskiaikaisesta vallasta me siirrymme nyt todelliseen sosialistiseen rakennustyöhön. Maaseudulla se on vaikeinta, mutta samalla myös tärkeintä. Tämä työ on mitä kiitollisinta. Kun kerran itse maaseudulla on onnistuttu herättämään tietoisuuteen talonpoikaiston työtätekevä osa, kun kerran juuri kapitalististen kapinain aalto on vieroittanut sen lopullisesti kapitalistiluokan intresseistä ja kun kerran työtätekevä talonpoikaisto köyhälistökomiteoissa ja näistä muodostettavissa Neuvostoissa yhdistyy yhä läheisemmin kaupunkien työväen kanssa, niin juuri tämä on mielestämme ainoa ja samalla varmin ja epäilemättä kestävin tie siitä, että sosialistinen rakennustyö Venäjällä on nyt lujemmalla pohjalla. Se on saanut nyt pohjaa myös maataviljelevän maaseutuväestön laajoissa joukoissa.

Sosialismin rakentaminen sellaisessa talonpoikaisessa maassa kuin Venäjällä on epäilemättä erittäin vaikea tehtävä. Epäilemätöntä on, että sen tapaiset viholliset kuin tsarismi, tilanherrojen valta, tilanherrojen maanomistus voitiin pyyhkäistä pois verrattain helposti. Tämä tehtävä voitiin ratkaista keskuksessa muutamassa päivässä, ja koko maassa se voitiin ratkaista muutamassa viikossa, kun taas se tehtävä, johon nyt ryhdymme, voidaan ratkaista

oleellisesti vain tavattoman sitkeällä ja pitkäaikaisella työllä. Siinä saamme taistella joka askeleesta, joka tuumasta; meidän täytyy taistella uuden, sosialistisen Venäjän saavutuksista, kamppailla maan yhteisviljelyn puolesta.

Tämän tapainen mullistus, pienten yksityisten talonpoikaistalouksien siirtyminen maan yhteisviljelyyn, vaatii tietenkin runsaasti aikaa eikä sitä voida missään tapauksessa suorittaa kerralla.

Tiedämme hyvin, että maissa, joissa vallitsevana on pientalonpoikaistalous, sosialismiin on mahdotonta siirtyä käymättä ensin vähitellen useiden valmistevien asteiden läpi. Tästä tietoisena Lokakuun kumous asetti alussa tehtävään vain tilanherrojen vallan kukistamisen ja hävittämisen. Maan sosialisoinnista annettu helmikuun peruslaki, jonka, kuten tiedätte, hyväksyivät yksimielisesti niin kommunistit kuin nekin Neuvostovallan edustajat, jotka eivät olleet kommunistien näkökannalla, on samalla sekä talonpoikaiston valtaenemmistön ajatusten ja tahdon ilmaus kuin myös todistus siitä, että työväenluokka, kommunistinen työväenpuolue kulkee uuteen, sosialistiseen rakennustyöhön johtavaa tietä tietoisena tehtävästään, päättäväisenä, kärsivällisenä, useiden asteittaisten muutosten kautta, herättäen talonpoikaiston työtätekevää osaa tietoisuuteen ja edeten vain tuon tietoisuuden heräämistä ja vain talonpoikaiston itsenäistä järjestäytymistä vastaavasti.

Tiedämme hyvin, että sellaiset kymmenien miljoonien ihmisten elämänolojen ja -tapojen pohjimmaisia perustoja koskevat mitä suurimmat mullistukset kuin siirtyminen pientalonpoijan yksityistaloudesta maan yhteisviljelyyn voidaan suorittaa vain pitkäaikaisella työllä ja että ne ovat yleensäkin mahdollisia vain silloin, kun ihmisten täytyy välttämättömyyden pakosta muuttaa elämäänsä.

Ankaran, pitkäaikaisen maailmansodan jälkeen näemme selvästi sosialistisen vallankumouksen alkavan kaikkialla maailmassa. Yksinpä takapajuisimmissakin maissa tämä on käynyt välttämättömäksi, mikä puhuu kaikille varsin vakuuttavasti ja mistään teoreettisista katsomuksista ja sosialistisista opeista piittaamatta, ettei enää voida elää entiseen tapaan.

Kun maa on saatettu näin valtavan hävityksen ja rappion tilaan, kun näemme, että tämä rappio laajenee koko maailmaa käsittäväksi, että ihmiskunnan monien vuosisatojen

kuluessa hankkimat kulttuurilliset, tieteelliset ja teknilliset arvot on tuhottu tämän neljä vuotta kestäneen rikkollisen hävitys- ja rosvosodan aikana ja että koko Eurooppa eikä ainoastaan Venäjä on palaamassa raakalaisuuden tilaan, niin mitä laajimmat joukot ja varsinkin talonpoikaisto, joka on kärsinyt ehken eniten tästä sodasta, tajuavat kouriintuntuvasti, että tämän kirotn sodan jälkien korjaamiseksi, sodan, joka on jättänyt meille perinnöksi vain hävitystä ja puutetta, on ponnisteltava tavattomasti, jännitettävä kaikki voimat. Mahdotonta on elää entiseen tapaan, siten kuin elettiin ennen sotaa, ja sellainen ihmisvoimien ja -työn haaskaus, joka oli ominaista erilliselle pientalonpoikaistaloudelle, ei saa enää jatkua. Kaksin- ja kolminkertaiseksi kasvaisi työn tuottavuus, kaksin- ja kolminkertaisesti säästettäisiin työvoimaa maanviljelyä ja ihmiskunnan taloutta varten, jos tästä hajanaisesta pientaloudesta siirryttäisiin yhteistalouteen.

Rappiotila, jonka sota on jättänyt meille perinnöksi, suorastaan estää ennallistamasta tätä entistä pientalonpoikaistaloutta. Paitsi sitä, että sota sai hereille talonpoikien valta-enemmistön ja osoitti heille, mitä tekniikan ihmeitä on olemassa nykyään ja kuinka noita tekniikan ihmeitä käytetään ihmisten tuhoamiseen, sota herätti myös ajatuksen, että tekniikan ihmeitä on käytettävä ennen kaikkea yleisimmän, ihmisten eniten harjoittaman, takapajuisimman tuotannon, nimittäin maanviljelyksen, uudistamiseen. Paitsi sitä, että tämä on alettu ymmärtää, ihmiset ovat tiedonneet nykyisen sodan hirvitysten kauhujen perusteella varmasti sen, mitä voimia nykyaikainen tekniikka on luonut ja miten noita voimia haaskataan mitä hirvittävimässä, järjettömmässä sodassa ja että ainoana keinona pelastua noilta kauhuilta ovat samat tekniikan voimat. Velvollisuutemme ja tehtävämme on käyttää niitä siihen, että takapajuisin tuotannonala, maanviljelys, maatalous, saataisiin uusille raiteille, että se saataisiin uudistetuksi ja maanviljely muutetuksi elinkeinosta, jota on harjoitettu tiedottomasti, vanhaan tapaan, elinkeinoksi, joka perustuu tieteeseen ja tekniikan saavutuksiin. Sota on auttanut tämän tajuamista paljon enemmän kuin kukaan meistä voi aavistaakaan. Mutta paitsi sitä, että sota on auttanut ymmärtämään tämän, se on myös tehnyt mahdolliseksi tuotannon palauttamisen entisenlaiseksi.

Ne, jotka kuvittelevat, että tämän sodan jälkeen voidaan palauttaa se asiaintila, joka oli olemassa ennen sotaa, palauttaa entisenlainen talousjärjestelmä ja -rakenne, erehtyvät ja tulevat päivä päivältä huomaamaan yhä selvemmin erehdyksensä. Sota on aiheuttanut niin hirveän rappioutilan, että eräillä pikkutalouksillamme ei ole nyt työjuhtia, ei kalustoa eikä työvälineitä. Me emme voi sallia vastaisuudessa tällaista kansan työn haaskausta. Työtätekevä talonpoikaisköyhälistö, joka on eniten uhrannut vallankumouksen hyväksi ja eniten kärsinyt sodasta, otti maat tilanherroilta, muttei sitä varten, että nuo maat joutuisivat uusille kulakeille. Itse elämä vaatii nyt välittömästi tätä työtätekevää talonpoikaista siirtymään maan yhteisviljelyyn, koska se on ainoa keino saada kuntoon maanviljely, minkä sota on saattanut rappiolle ja hunningolle, ainoa keino vapautua siitä pimeydestä, nöyryytyksen ja alennuksen tilasta, johon kapitalismi tuomitsi koko maaseutuvaestön perusjoukot, siitä pimeydestä ja alennuksen tilasta, joka teki kapitalisteille mahdolliseksi kuristaa ihmiskuntaa neljä vuotta sodalla ja josta nyt kaikkien maiden työtätekevät ovat koko vallankumouksellisen tarmonsä ja intonsä voimalla päättäneet vapautua hinnalla millä hyvänsä.

Toverit, juuri tällaisiksi täytyi olosuhteiden muodostua koko maailman mitassa, ennen kuin päiväjärjestykseen voitiin asettaa kysymys tästä vaikeimmasta ja samalla tärkeimmästä sosialistisesta reformista, tästä tärkeimmästä ja perusteellisesta sosialistisesta uudistuksesta, ja Venäjällä tämä kysymys on asetettu päiväjärjestykseen. Köyhälistökomiteain perustaminen, tämä maaosastojen, köyhälistökomiteain ja maatalouskommuunien yhteinen edustajakokous — kaikki tämä sekä se taistelu, jota maaseudulla käytiin kuluvan vuoden kesällä ja syksyllä, on meille osoituksena siitä, että mitä laajimpien työtätekevien talonpoikaisjoukkojen tietoisuus on herännyt ja itse talonpoikaisto, työtätekevän talonpoikaiston enemmistö pyrkii saamaan aikaan maan yhteisviljelyä. Huomautan toistamiseen, että tämä mitä suurin uudistus meidän on suoritettava tietysti vähitellen. Tässä suhteessa ei voida tehdä mitään heti paikalla, mutta minun on muistutettava teille, että siinäkin maan sosialisoinnista annetussa peruslaissa, joka hyväksyttiin heti seuraavana päivänä lokakuun 25 p:n mullistuksen jälkeen, heti ensimmäisessä Neuvostovallan ensimmäi-

sen elimen — Neuvostojen II yleisvenäläisen edustajakokouksen — istunnossa, säädettiin laiksi ei ainoastaan se, että maan yksityisomistus lakkautetaan ainiaaksi, ei ainoastaan se, että tilanherrojen maanomistuksesta tehdään loppu, vaan muun muassa myös se, että kansan haltuun ja työtätekevien talouksille siirtyvästä kalustosta, vetojuhdist ja työkaluista on niin ikään tultava yhteiskunnallista omaisuutta, niidenkin on lakattava olemasta erillisten talouksien yksityisomaisuutta. Myös helmikuussa 1918 hyväksytty laki maan sosialisoinnista, myös tämä laki, joka koskee sitä peruskysymystä, mitä tavoitteita asetamme nyt itsellemme, mitä tehtäviä aiomme asettaa suoritettavaksi maankäytön alalla ja mitä me kehotamme Neuvostovallan kannattajia, työtätekevää talonpoikaista, tekemään tässä kysymyksessä, mainittu maan sosialisoinnista annettu laki vastaa 11. pykälässään tähän kysymykseen, että silmälläpitäen siirtymistä sosialistiseen talouteen tehtävänä on kehittää yksityistalouksista kollektiivinen maanviljelytalous, koska sellainen on edullisempi niin työn säästön kuin tuottavuudenkin puolesta.

Toverit, silloin kun hyväksyimme tämän lain, meillä ei ollut suinkaan kommunistien ja muiden puolueiden välillä täyttä yksimielisyyttä ja sopua. Päinvastoin, hyväksyimme tämän lain silloin, kun Neuvostohallituksessa olivat yhtä aikaa kommunistit sekä kommunistisia katsomuksia vieroksuvien vasemmistoeserrien puolue, mutta teimme silti yhdessä ja yksimielisesti päätöksen, josta pidämme kiinni nytkin muistaen, että mainittu siirtyminen yksityistaloudesta maan yhteisviljelyyn — sanon sen vielä kerran — ei voi tapahtua heti ja että taistelu, joka kehkeytyi kaupungeissa, oli siinä suhteessa yksinkertaisempaa. Kaupungeissa tuhansilla työläisillä oli vastassaan vain kapitalisti, josta ei ollut kovinkaan vaikea selviytyä. Mutta se taistelu, joka kehkeytyi maaseudulla, on ollut paljon mutkallisempaa. Alussa talonpojat rynnistivät yhdessä tilanherroja vastaan; alussa tehtiin niin täydellinen loppu tilanherrojen vallasta, ettei sen palautuminen olisi mahdollistakaan; sitten seurasi taistelu talonpoikaiston keskuudessa, jossa nousi uusia kapitalisteja kulakkien muodossa, riistäjien ja keinottelijain muodossa, jotka käyttivät hyödykseen viljaylijäämiä rikastuakseen Venäjän nälkäänäkevän, maata viljelemättömän väestöosan kustannuksella.

Tämä oli oleva uudenlaista taistelua, ja te kaikki tiedätte, että kuluvan vuoden kesällä tämä taistelu johti useiden kapinoiden puhkeamiseen. Kulakkien suhteen emme sano sitä, mitä sanomme tilanomistajakapitalistien suhteen, nimittäin että heiltä on otettava pois koko omaisuus. Sanomme, että on murrettava näiden kulakkien vastarinta, kun he vastustavat sellaisia välttämättömiä toimenpiteitä kuin esimerkiksi viljamonopolia, jota he rikkovat rikastuakseen myymällä keinotteluhintaan viljaylijäämät samaan aikaan kun ei-maanviljelysseutujen työläiset ja talonpojat kituvat nälässä, ja tässä suhteessa meidän politiikkanamme on aina yhtä armoton taistelu kuin taistelu tilanherroja ja kapitalisteja vastaan. Mutta sitä paitsi ovat olemassa vielä työtätekevän talonpoikaiston köyhimmän osan suhteet keskivarakkaaseen talonpoikaistoon. Keski-varakkaaseen talonpoikaistoon nähden politiikkanamme on aina ollut liittoutuminen sen kanssa. Keski-varakas talonpoikaisto ei ole suinkaan neuvostolaitosten vihollinen eikä proletariaatin vihollinen eikä myöskään sosialismin vihollinen. Tietenkin se tulee epäroimään ja suostuu siirtymään sosialismiin vasta sitten, kun näkee vakuuttavan, todella havainnollisen esimerkin siitä, että tuo siirtyminen on tarpeellista. Tätä keskivarakasta talonpoikaistoa ei saada tietenkään vakuuttamaan teoreettisilla järkeilyillä eikä agitaatiopuheilla — niihin emme pane mitään toiveita —, mutta talonpoikaiston työtätekevän osan antama esimerkki ja yhtenäisyys kyllä saavat sen vakuuttamaan; sen saa vakuuttamaan tämän työtätekevän talonpoikaiston ja proletariaatin liitto, ja tässä suhteessa panemme toiveemme pitkäaikaiseen, vähitellen tapahtuvaan vakuuttamiseen, useihin väliaikaisiin toimenpiteisiin, joiden reaalisena tuloksena on oleva proletariaatin, väestön sosialistisen osan, liittoutuminen, kommunistien liittoutuminen, kommunistien, jotka käyvät päättäväistä taistelua pääoman kaikkia muotoja vastaan, siis heidän liittoutumisensa keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa.

Niinpä ottaen huomioon tämän tilanteen, ottaen huomioon sen, että maaseudulla olemme tekemisissä verrattomasti vaikeamman tehtävän kanssa, asetammekin kysymyksen niin, kuin se on asetettu maan sosialisoinnista annetussa laissa. Te tiedätte, että siinä julistetaan maan yksityisomistus lakkautetuksi, julistetaan maa jaettavaksi tasasuh-

taisesti; tiedätte, että lain toimeenpano on alkanutkin juuri siitä ja että olemme suorittaneet tuon jaon useimmilla maaseutupaikkakunnilla. Ja samalla niin kommunistien kuin kaikkien niidenkin yhteisestä suostumuksesta, jotka eivät olleet silloin vielä omaksuneet kommunistisia katsoimuksia, laissa on se säädös, jonka vastikään teille luin ja jossa sanotaan, että yhteinen tehtävämme ja yhteinen päämäärämme on siirtyminen sosialistiseen talouteen, kollektiiviseen maanomistukseen, maan yhteisviljelyyn. Mitä pitemmälle rakennuskausi edistyy, sitä selvemmäksi käy nyt jo maillensa asettuneille talonpojille samoin kuin niille sadoilletuhansille ja miljoonille sotavangeille, jotka parhaillaan palaavat nääntyneinä ja piinattuina sotavankeudesta, sitä selvemmäksi ja selvemmäksi käy heille, miten jättiläismäisen mittavaa on se, mikä meidän on tehtävä kunnostaaksemme talouden, voidaksemme tehdä ainiaaksi lopun talonpoikain entisestä unohduksen, sorron ja pimeyden tilasta, sitä selvemmäksi käy, että todella varmana ulospääsynä, joka lähentää talonpoikaisjoukot kulttuuriseen elämään ja todella asettaa talonpojat tasa-arvoiseen asemaan muiden kansalaisten rinnalla, on vain yhteinen maanviljely, ja nyt Neuvostovalta pyrkii järjestelmällisesti tähän maan yhteisviljelyyn asteittaisten toimenpiteiden avulla. Tätä maan yhteisviljelyä varten perustetaan kommuuneja ja neuvostotiloja. Tämäntapaisten tilojen merkitys on osoitettu maan sosialisoinnista annetussa laissa. Lain siinä kohdassa, missä selitetään, kenellä on oikeus käyttää maata, voitte lukea, että maata käyttämään oikeutettujen henkilöiden ja laitosten joukossa on ensimmäisellä sijalla valtio, toisella ovat yhteiskunnalliset järjestöt, edelleen maatalouskommuunit ja neljännellä sijalla maatalousosuuskunnat. Kiinnitän taaskin huomiotanne siihen, että nämä maan sosialisoinnista annetun lain peruskohdat laadittiin ajankohtana, jolloin kommunistinen puolue ei toteuttanut yksinomaan omaa tahtoaan, vaan teki tietoisesti myönnytyksiä niille, jotka tavalla tai toisella ilmensivät keskivarakkaan talonpoikaiston ajatuksia ja tahtoa. Sellaisia myönnytyksiä olemme tehneet ja teemme. Olemme tehneet ja teemme tämänluontoisia sovintoratkaisuja sen vuoksi, koska mainittuun kollektiiviseen maanomistukseen, maan yhteisviljelyyn, neuvostotiloihin, kommuuneihin

ei voida siirtyä kerralla; se vaatii sisukasta ja hellittämättömyyttä edistävää toimintaa Neuvostovallan taholta, joka onkin myöntänyt miljardin ruplan suuruisen määrärahan maatalouden parantamiseen ehdolla, että siirrytään maan yhteisviljelyyn. Tämä laki osoittaa, että haluamme vaikuttaa keskivarakkaan talonpoikaiston joukkoihin ennen kaikkea esimerkin voimalla, vetämällä ne mukaan parantamaan taloutta, ja toivomme saavamme vain tämälapsilla toimenpiteillä edistetyksi vähitellen tätä syvällistä ja mitä tärkeintä mullistusta Venäjän maataloudessa.

Se köyhälistökomiteain, maatalouskommuunien ja maasastojen liitto, joka meillä on tässä edustajakokouksessa, todistaa ja antaa meille täyden varmuuden siitä, että tällä siirtymisellä maan yhteisviljelyyn asiat on nyt saatettu oikealle tolalle todella sosialistisessa mitassa. Tällä hellittämättömällä ja järjestelmällisellä työllä on saatava työn tuottavuus kohoamaan. Sitä varten meidän on sovellettava käytäntöön parhaita maanviljelysmenetelmiä ja saatava mukaan työhön Venäjän maanviljelystieteen voimat voidaksemme käyttää hyödyksi kaikkia niitä parhaiten järjestettyjä talouksia, jotka ovat tähän asti olleet vain yksityisten henkilöiden rikastumisen lähteenä ja kapitalismia ja palkkatyöläisten uutta ikeenalaisuutta, uutta orjuutusta synnyttävinä tekijöinä, mutta joiden on oltava miljoonille työtätekeville maataloudellisen tietouden ja sivistyksen lähteenä ja edistettävä työn tuottavuuden kohoamista nyt, kun on olemassa laki maan sosialisoinnista ja kun maan yksityisomistus on lakkautettu kokonaan. Kaupunkilaisyöläisten ja työtätekevän talonpoikaiston liitto, köyhälistökomiteain muodostaminen ja niiden muuttaminen vaalien kautta neuvostoelimiksi takaavat sen, että maataviljelevä Venäjä on nyt lähtenyt sille tielle, jolle myöhemmin kuin me, mutta sen sijaan varmemmin kuin me lähtevät Länsi-Euroopan valtiot toinen toisensa jälkeen. Mullistuksen alkaminen niissä on ollut paljon vaikeampaa, koska siellä vihollisena ei ole ollut mätä itsevaltiutta, vaan paljon kulttuurisempi ja yhtenäisempi kapitalistiluokka, mutta te tiedätte, että tuo mullistus on alkanut, tiedätte, ettei vallankumous ole rajoittunut Venäjän alueelle, että tärkeimpänä tukenamme, tärkeimpänä tukinojanamme on Länsi-Euroopan edistyneimpien maiden proletariaatti, että tämä maailmanvallankumouksen päävoima on alkanut liikehtiä. Ja meillä

on varma vakaumus siitä, ja Saksan vallankumouksen kulku on todistanut käytännössä sen, että siellä siirtyminen sosialistiseen talouteen, edistyneimmän maanviljelystekniikan hyväksikäyttö, maaseudun työtätekevän väestön yhdistyminen on oleva nopeampaa ja tulee tapahtumaan helpommin kuin meillä.

Liittoutuneena kaupunkien työläisten kanssa, liittoutuneena koko maailman sosialistisen proletariaatin kanssa Venäjän työtätekevä talonpoikaisto voi olla nyt varma siitä, että se voittaa kaikki vastukset, kestää kaikki imperiaalistien hyökkäykset ja toteuttaa sen, mitä ilman työtätekevien vapautus ei ole mahdollista, nimittäin maan yhteisviljelyyn, asteittaisen, mutta varman siirtymisen pienistä yksityistalouksista maan yhteisviljelyyn. (Voimakkaita ja kauan kestäviä suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 272,
joulukuun 14 p:nä 1918

Julkaistaan „Pravda“ lehden
tekstin mukaan
